

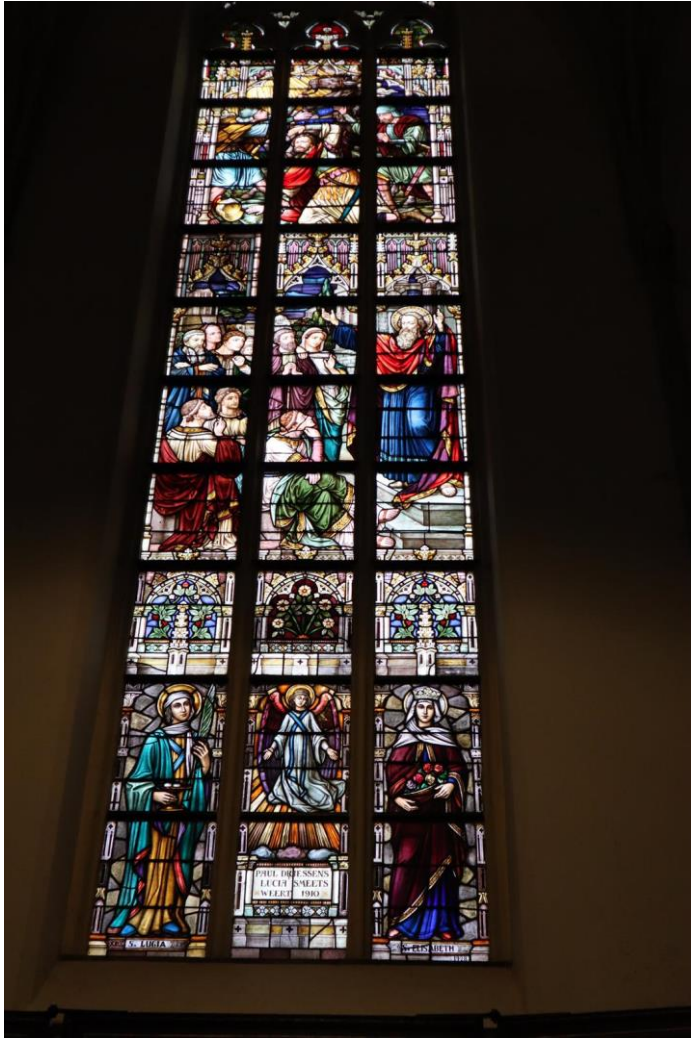

Mensen over Martinus - Frederique Driessens

“Al vanaf mijn jeugd vertelt mijn vader over een van de gebrandschilderde ramen van de St. Martinuskerk in Weert.”

Frederique Driessens heeft nooit in Weert gewoond maar heeft toch een bijzondere band met de St. Martinuskerk. Ze is graag bereid haar verhaal met ons te delen. Het gaat over een van de gebrandschilderde ramen in de kerk.

De meeste ramen dateren uit de periode tussen 1907 en 1928. De plannen om de vensters die in de 18de eeuw deels dichtgemetseld en deels verkleind waren, in de oorspronkelijke staat terug te brengen en van gebrandschilderd glas te voorzien dateren al uit 1853. Het benodigde geld ontbrak echter, zodat alleen de ijzeren raamstijlen werden vervangen door traceringen in gotische stijl. Maar in 1906 werd het project toch opgepakt. De gebroeders Jean en Piet den Rooijen uit Roermond maakten 27 glas-in-loodramen voor de St. Martinuskerk. Welgestelde Weerter families brachten de benodigde gelden op en zagen hun namen in het glas vereeuwigen. Een van de ramen (uit 1910) draagt de namen Paul Driessens en Lucia Smeets. Over dit raam gaat het verhaal van de vader van Frederique Driessens, Paul Driessens, geboren in 1926.

De grootvader van Frederique Driessens, woonachtig in Weert, was getrouwd met de 10 jaar oudere Lucia Smeets die stierf op 71-jarige leeftijd. Het echtpaar had geen kinderen. Grootvader Paul Driessens hertrouwde met mevrouw Elisabeth den Rooijen, de zus van de glazeniers in Roermond. Uit dit huwelijk werd op 9 december 1926 een zoon geboren, Paul. Zeker omdat het echtpaar niet meer zo heel jong was, was de vreugde groot. Daarom ook gaf het echtpaar in 1928 peetoom Jean den Rooijen de opdracht het door hen geschonken raam in de Sint Martinuskerk aan te passen. Tussen de beide heiligen Sint Lucia en Sint Elisabeth van Thüringen kwam in plaats van een bloemmotief een engel, als symbool van de zo geliefde zoon Paul. Zo staan nu op het raam de naamgeefsters van de eerste vrouw, van de tweede vrouw (een bijzonder toeval dat zij al op het raam was afgebeeld!) en het enige kind van P. Driessens vereeuwigd.

“Dit verhaal heb ik mijn hele leven gehoord” vertelt Frederique Driessens. Verder had ik geen jeugdherinneringen aan de Sint Martinuskerk, alleen dat de ouders van mijn vader in Weert begraven zijn. Het verhaal werd pas actueel, toen mijn vader de afgelopen jaren zijn levensgeschiedenis ging vertellen. We hadden al lang het idee om samen de kerk te bezoeken en uiteindelijk hebben we dat in januari jongstleden gedaan, samen met zijn kleinkinderen. Het was een bijzonder bezoek. Mijn vader weet heel veel over de kerk en vertelde volop. Gelukkig hebben we dit bezoek nog kunnen regelen, want in maart dit jaar is mijn vader na een kort ziekbed overleden.”

Het verhaal over dit gebrandschilderde raam vraagt erom verder uitgezocht te worden. Frederique Driessens is dan ook op zoek naar een afbeelding van het oorspronkelijke raam (dus van vóór 1928). “Het blijft een mooie gedachte dat de engel in het raam, mijn vader als baby op zijn minst symbolisch vertegenwoordigt. Als inderdaad blijkt dat het raam is aangepast, is dat natuurlijk een interessant gegeven. Maar als we geen bewijs vinden, blijft het verhaal van mijn vader voor ons voortleven. Als erbetoon aan hem.”